

La Comédiathèque

Malo ubistvo bez posledica

Jean-Pierre
Martinez

comediatheque.net

Tekst ove drame može se besplatno preuzeti. Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravičnu naknadu za autorov rad, zakonska su obaveza. Bez obzira na to da li ste amaterska ili profesionalna pozorišna grupa, morate zatražiti odobrenje za izvođenje drame i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju. Za kontakt sa Jean-Pierreom Martinezom i podnošenje zahteva za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih dela:
<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Malo ubistvo bez posledica

Jean-Pierre Martinez

Prevod i adaptacija na srpski: autor

Od nehotične preljube do nehotičnog ubistva
samo je jedan korak, i lako ga je preći.
Teže je rešiti se tela...

Likovi

Milan

Eva

Kristina

*Adaptacija ove drame za dva muškarca i jednu ženu
dostupna je na autorovoj internet stranici.*

© La Comédiathèque

Prvi čin

Pomalo neuredna dnevna soba u građanskoj kući sa boemskim šmekom, u Beogradu. Mobilni telefon ostavljen na podu uzalud zvoní. Ulazi Milan, vidljivo zabrinut. Ruke su mu krvave. Gleda mobilni telefon, ali ga ne uzima.

Milan – Jebote...

Mobilni telefon prestane da zvoní. Milan izvadi maramicu, njom oprezno uzme mobilni telefon i spremi ga u džep. Na brzinu malo sredi sobu. S poda podigne košulju umrljanu krvlju i užasnuto je pogleda.

Milan – O, ne... Nije valjda...

Neko pozvoni na vrata. Milan ugura košulju pod jastuk na kauču. Zvono se ponovo oglasi.

Milan – Evo me!

Na trenutak nestane kako bi otvorio vrata, pa se vraća za Evom, svojom suprugom.

Eva – Izvini, opet sam zaboravila ključeve. Danas mi baš sve ide naopako. Po službenoj dužnosti branila sam ženu optuženu za ubistvo. Smejaćeš se. Jedna kućna majstorka raskomadala je muža ubodnom testerom na tri dela. I zamisli... *(Prekine se kad primeti da je Milan uopšte ne sluša.)* Ti baš ne izgledaš dobro... Još se mučiš s idejom za novu dramu?

Milan – Da, ali nije to problem...

Eva – Počinješ me plašiti. U čemu je problem? Nemoj mi reći da ti majka dolazi na večeru?

Milan – Ne, ne, bez brige...

Sedne na kauč.

Eva – Onda ne može biti tako strašno. Usput, šta bi jeo? Baš mi se ne kuva... Mogli bismo naručiti suši i pojesti ga pred televizorom, šta kažeš?

Milan – Da... Zapravo, ne... Nije mi baš do toga.

Eva – Nisam znala da čovek mora da bude posebno raspoložen da bi pojeo nekoliko komada sušija... *(Sedne pored njega na kauč i poljubi ga.)* Kao da sam ti predložila da me odmah sad divljački uzmeš na tepihu u dnevnoj sobi. *(Videvši da se ne oduševljava.)* Kakav entuzijazam... Najpre ću naručiti dva menija. Prednost sušija je barem u tome što se ne može ohladiti...

Milan – Za razliku od leševa.

Eva ga iznenađeno pogleda posle te morbidne primedbe.

Eva – Dobro... Dok čekamo dostavu, ispričaćeš mi svoje muke, a ja ću učiniti sve da ti vratim volju za životom... *(Uzme mobilni telefon i počne da bira broj.)* Slatki ili slani?

Milan – Šta?

Eva – Sos za suši! Slatki ili slani?

Milan – Ne znam...

Ustane i počne nervozno da hoda po sobi.

Eva – Jedan od svakog, kao i obično... *(U telefon.)* Da, dostava na adresu. Dva kalifornijska menija. Da, Njegoševa 23... Jedan slatki i jedan slani sos. U redu, hvala... *(Spremi mobilni telefon.)* Za pola sata... Hajde, sedni pored mene. Mama će se pobrinuti za tebe... *(Pomeri jastuk da mu napravi mesta, ugleda krvavu košulju koja viri ispod njega i izvuče je.)* Kakav je ovo užas? Šta se ovde dogodilo? *(Primitivši krv na njegovim rukama.)* Jesi li se povredio?

Milan – Ne, ja... To nije moja košulja. A nije ni moja krv...

Eva – Čija je onda krv?

Milan – Slušaj, Eva, mislim da sam nekoga ubio...

Eva – Misliš? O čemu ti govoriš?

Milan – Ne, zapravo... ne mislim... Siguran sam...

Eva – Ali, Milane, to nije moguće. Ne ubiješ tek tako nekoga. Pogledaj mene, na primer. Koliko sam puta poželela da ubijem tvoju majku, pa to još nisam uradila. Znaš zašto?

Milan – Ne...

Eva – Zato što nisam kriminalka, eto zašto! Ne postupam impulsivno. Razmislim. Odmerim argumente za i protiv. I kažem sebi da je dvadeset godina zatvora ipak previsoka cena za kratkotrajno zadovoljstvo koje bi mi pružilo da zadavim tvoju majku.

Milan – Izgleda da muškarci mnogo teže odolevaju svojim porivima.

Eva – Slušaj, Milane, na Višem sudu u Beogradu svakog dana gledam kriminalce. I veruj mi, ti uopšte nemaš profil za tu ulogu...

Milan – I ja sam tako mislio... Sve do malopre.

Eva – To je ideja za tvoju novu dramu!

Milan – Molim?

Eva – Žena se vrati kući posle posla, a muž joj kaže da je ubio njenog ljubavnika? To je to, testiraš ideju na meni?

Milan – Jebote, Eva, ubio sam čoveka! Kako da ti to kažem da mi poveruješ?

Eva – Nije dovoljno samo tvrditi da si ubica. Treba to još i dokazati.

Milan – Aha...?

Eva – Kad bi samo znao koliko se ljudi lažno optužuje za zločin koji nisu počinili. Prošle nedelje na sudu branila sam izviđača optuženog da je ubio sveštenika. Smejaćeš se, ali još se pola tuceta drugih izviđača hvalilo da su ga baš oni ubili... Morala sam dobro da se namučim da uverim sudiju da je moj klijent zaista kriv.

Milan – Dobro... A kako si to uspela?

Eva – Vrlo jednostavno... Jedino je on znao pod kojim je drvetom zakopao telo tog svetog čoveka.

Milan – I?

Eva – I...? A gde je telo?

Milan – Tu je, u kuhinji.

Eva odjednom shvati koliko je situacija ozbiljna.

Eva – U kuhinji? Šališ se...

Milan – Hoćeš da pogledaš?

Eva pogleda prema kuhinji, okleva, pa ipak odustane.

Eva – Ali... šta se dogodilo? I ko je uopšte?

Milan – To je... Petar.

Eva – Petar?

Milan – Petar.

Eva – O, ne... Ne Petar...

Milan – Bi li ti bilo draže da sam ubio nekoga drugog?

Eva – Bože, Milane... Reci mi da nije istina...

Milan – Voleo bih... Nažalost...

Eva – To je šala, je li tako?

Milan – Njegovu košulju držiš u rukama. Pogledaj... Na dugmadima za manžetne ugravirani su mu inicijali.

Eva zaprepašteno pogleda dugmad za manžetne.

Eva – P. S. ...

Milan – Petar Savić. Uostalom, ne poznajemo nikoga drugog ko još nosi dugmad za manžetne osim na sopstvenom venčanju.

Eva – Ali, Milane... zašto?

Milan – Bila je to nesreća...

Eva – Nesreća? Hoćeš reći... nesreća u kući?

Milan – Može se i tako nazvati...

Eva – Objasni! Orezivao si živu ogradu u dvorištu, nisi video da baš iza nje piša i prerezao si mu... karotidu? Ako je nešto takvo, ne brini, nije to zločin. S dobrim advokatom...

Milan – Nažalost, nije se baš tako dogodilo...

Eva – Kako se onda dogodilo?

Milan – Recimo da je to bilo... nehотиčno ubistvo.

Eva – Kako nehотиčno?

Milan – Razgovarali smo.

Eva – Razgovarali? Hoćeš reći, posvađali ste se?

Milan – Da, tako nekako... Posvađali smo se, ako baš hoćeš.

Eva – Žestoko, dakle...

Milan – Dovoljno žestoko da ga ubijem. Ali već imam osećaj da sam na ispitivanju.

Eva – Izvini... Profesionalna deformacija.

Milan – Uglavnom, sigurno je da sam ga ubio.

Eva je slomljena.

Eva – Sve je to moja krivica...

Milan – Šta?

Eva – Dobro, ne direktno, ali...

Milan – Kako to misliš, tvoja krivica?

Eva – Neću te ostaviti na cedilu, Milane. Zločin iz strasti može vrlo dobro da se brani, znaš.

Milan – Zločin iz strasti? Misliš... Petar i ja?

Eva – Ubio si ga zato što sam spavala s njim, zar ne?

Milan (*zaprepašteno*) – Spavala si sa Petrom?

Kratka neprijatna pauza.

Eva – Nisi ga zato ubio?

Milan – Nisam ni znao da si spavala s njim!

Eva – Bilo je to davno...

Milan – Koliko davno?

Eva – Ne znam više... Pre nekih šest meseci...

Milan – To ti zoveš davno? Još ćeš mi reći da je nastupila zastara.

Eva – Bila je to... nesreća.

Milan – Jasno... Nesreća u kući?

Eva – Nije to bila veza, Milane... Dogodilo se samo jednom. Nikad ga nisam volela...

Milan – Baš si me umirila... Lepo je znati da možeš da spavaš s muškarcima koje ni ne voliš.

Eva – Ne s muškarcima! Samo sa Petrom, kunem ti se. Bio je to običan nesporazum! Petar! Pa možeš li mene uopšte zamisliti sa Petrom?

Milan – Podsećam te da mi je on najbolji prijatelj.

Eva – A ja tebe podsećam da si ga ubio...

Milan – I kako se to onda dogodilo?

Eva – Bio je to... nesporazum.

Milan – Shvatam... Nehotična preljuba, tako nekako...

Eva – Upravo tako!

Milan – U životu nisam čuo gluplje objašnjenje. To ti je odbrana?

Eva – Nemojmo zameniti uloge, može? Ti si počinio zločin, ne ja. I sada ćeš ti morati da objasniš policiji šta se dogodilo.

Milan – Hoćeš da me prijaviš policiji?

Eva – Šta drugo možemo da uradimo?

Milan – To sam i nameravao. Pre nego što si došla. Ali sad kad znam da ti je Petar bio ljubavnik... niko nam neće poverovati da je bilo nehotično!

Eva – Sad ću još ja biti kriva! I nije mi bio ljubavnik, kako ti kažeš. Spavali smo zajedno samo jednom!

Milan – Svejedno će misliti da je osveta. Da sam to unapred smislio. Provešću decenije u zatvoru!

Eva – Objasnićemo im...

Milan – Nehotičnu preljubu, misliš?

Eva – Hej! Ja nisam nikoga ubila, jasno?

Pauza.

Milan – Pa šta ćemo onda?

Eva – Kako to misliš, mi?

Milan – Nećeš valjda da me ostaviš? Varaš me s mojim najboljim prijateljem, a sad kad sam ga ubio, pereš ruke od svega?

Eva – Kad si ga ubio, još nisi znao da sam spavala s njim!

Milan – Nemojmo sitničariti, može?

Eva – Dobro, istina. Zašto si ga uopšte ubio?

Milan – Glupa priča.

Eva – Slušam...

Milan – Recimo da mi je priznao kako mu se moja poslednja drama uopšte nije svidela.

Eva – Ona poslednja? Mikrotalasna?

Milan – Dobro, možda mi nije bila najbolja.

Eva – Publika se baš i nije zagrejala za nju.

Milan – Hvala ti što me tako obzirno podsećaš...

Eva – Rekla sam ti da moraš promeniti naslov... I zato si ga ubio? Zato što ti je rekao da mu se nije svidela predstava koju je ionako svako popljuvao?

Milan – Valjda je to probudilo rivalstvo koje među nama tinja godinama. Petar i ja uvek smo se takmičili. Između ostalog i oko devojaka. Još u srednjoj školi...

Eva – Dobro, i šta je bilo onda?

Milan – Potukli smo se. Poskliznuo se i udario slepoočnicom o ivicu stola.

Eva – S obzirom na svu tu krv na košulji, pre bih rekla da ga je neko izbo.

Milan – Krv je šikljala na sve strane. Iz očiju, nosa, ušiju. Grčio se dobrih petnaest minuta. A onda ništa.

Eva – I nije ti palo na pamet da pozoveš hitnu pomoć?

Milan – Kažem petnaest minuta, ali možda su bile dve minute ili nekoliko sekundi. Bio sam u panici. Potpuno ukočen. Nisam ni shvatao šta se događa. Kad sam se konačno odlučio da pozovem, već je bilo prekasno... *(Neko pozvoni. Milan zabrinuto pogleda prema vratima.)* Misliš da su oni?

Eva – Ko? Hitna?

Milan – Policija!

Eva – Ako ih nisi zvao...

Milan – Možda su komšije nešto čuli.

Eva – Ah, ne, to je sigurno Kristina...

Milan – Kristina? Petrova žena?

Eva – Poznaješ neku drugu Kristinu?

Milan – Ali kako bi ona već znala?

Eva – Ne zna ništa. Nazvala me pre sat vremena. Potpuno sam zaboravila. Htela je da razgovara sa mnom o nečemu važnom. Rekla sam joj da dođe...

Milan – Ne otvaramo.

Eva – To će joj biti čudno. Rekla sam joj da sam kod kuće.

Milan – Imaš pravo... Onda idi ti. Ja ću se sakriti u kuhinji.

Eva – Ne misliš li da bi bilo bolje sve joj reći? Da završimo s tim...

Milan – Da joj kažemo kako leš njenog muža leži na pločicama u susednoj prostoriji, u lokvi krvi? Misliš da je to najbolji način da joj saopštimo da je ostala udovica?

Zvono se ponovo oglasi.

Eva – Dobro... Pokušaću da je što pre ispratim, pa ćemo posle videti.

Milan – Samo je nemoj pustiti u kuhinju.

Milan se skloni u kuhinju. Eva ode da otvori vrata, pošto ponovo ugura košulju pod jastuk.

Eva – Evo me!

Eva izađe i trenutak posle vrati se sa Kristinom.

Kristina – Izvini što ovako upadam bez najave. Petar nije slučajno kod vas?

Eva – Petar? Otkud ti to... Ne. Zašto?

Kristina – Učinilo mi se da sam dole videla njegov skuter, ali dobro. Skuter kao skuter. Svi su isti, zar ne?

Eva – Da... Valjda...

Kristina – A Milan?

Eva – Da, da, on je tu, ali... radi. Na novoj drami. Znaš kakav je kad piše...

Kristina – Razumem... Pogotovo posle fјjaska s poslednjom predstavom... Kako se ono zvala?

Eva – Mikrotalasna.

Kristina – Bilo je jasno da se publika neće zagreјjati.

Eva – Pretpostavlјjam da nisi došla da razgovaraš o tome...

Kristina – Stvarno mi je žao što vas gnјjavim. Znam da nije pravi trenutak, ali važno je.

Eva – Ma kakvi! Uopšte me ne gnjaviš. Ako ne možeš da računaš na prijatelje kad su ti potrebni... Hoćeš nešto da popiješ?

Kristina – Ne, hvala, dobro sam...

Eva – Još bolje... *(Kristina je pomalo iznenađeno pogleda.)* Mislim... sedni, molim te... *(Kristina krene prema kauču, upravo prema jastuku ispod kojeg je skrivena košulja.)* Ovaj... ne, bolje sedni ovde.

Eva pokaže Kristini prilično neudoban tabure ili puf.

Kristina *(sedajući)* – Dobro...

Eva – Ne, znaš kako je s tim kaučima... Čovek brzo zadrema. Malo sam umorna i... baš želim da budem potpuno usredsređena na ono što ćeš mi reći... *(Uzme sličan tabure i sedne.)* Pa šta si mi tako važno htela da kažeš?

Kristina – Pa... Nećeš verovati... Upravo sam otkrila da me Petar vara.

Eva – Ne? A nisi znala?

Kristina – Pa... nisam. Zašto, ti si znala?

Eva – Ma kakvi! Htela sam da kažem... Znaš li s kim?

Kristina – Ne baš.

Eva – Još bolje, još bolje...

Kristina – Kako to misliš, još bolje?

Eva – Ne, mislim... ne bi li bilo još gore da znaš s kim?

Kristina – Ne znam...

Eva – Uostalom, kakve to veze ima? Bitno je da te vara, zar ne?

Kristina – Da... Zapravo, imaš pravo. Najgore bi bilo da me vara s nekim koga poznajem.

Eva – Pa da...

Kristina – Možeš li zamisliti? Saznaš da te muž vara s najboljom prijateljicom?

Eva – Ma šta ti pada na pamet...?

Kristina – Ne, ne, bez brige. Ja ti nikad ne bih napravila nešto takvo.

Eva – Hvala.

Kristina – U svakom slučaju, gotovo je. Razvešću se.

Eva – Nemoj baš tako naglo... Nije li to malo brza odluka? Možda je bila nesreća...

Kristina – Nesreća? Kako to misliš? Čovek se tek tako zabije u nekoga? Slučajno? Jer mu je pažnja odlutala? Onda samo popuniš Evropski izveštaj i osiguranje plati štetu?

Eva – Ne, naravno, ali...

Kristina – I onda se uveče vrati kući i kaže ženi: usput, zaboravio sam ti reći, imao sam malu nezgodu, zabio sam se u komšinicu. Ali bez brige, ona je kriva.

Eva – Zabio se u komšinicu?

Kristina – Ma rekla sam to tek tako! Primer. Jesi li ti dobro? Imam osećaj da je ova priča više potresla tebe nego mene.

Eva – Brinem se za tebe. Vas dvoje bili ste tako... Kad bi neko rekao Petar i Kristina, to je bilo...

Kristina – Kao Milan i Eva.

Eva – Zato mi je teško zamisliti da ćete se rastati...

Kristina – Eto vidiš. Ništa nije večno.

Eva – Ni Adam i Eva nisu baš najbolje završili.

Kristina – U svakom slučaju, s tim gadom više nikad neću spavati pod istim krovom.

Eva – Razumem, naravno...

Kristina – I računam na tebe za razvod, znaš?

Eva – Misliš? Ne znam baš... Poznajem vas oboje, moglo bi biti neprijatno.

Kristina – Šališ se? Ti si moja prijateljica! Petar je više Milanov prijatelj. Nas dve smo se poznavale i pre nego što smo njih upoznale, zar ne?

Eva – Istina...

Kristina – Svi su oni svinje, veruj mi... Ne mislim na Milana, naravno.

Eva – Naravno.

Kristina – Mada, kad bolje razmislim, njih dvojica baš idu jedan uz drugoga...

Eva – Nemoj preterivati... Kunem ti se da Milan...

Kristina – Čekaj samo, dobro će on osetiti taj razvod. Ti si ubica, jesi ili nisi?

Eva – Molim?

Kristina – Kao advokatica! Ubica si, zar ne? Barem te tako bije glas.

Eva – Stvarno?

Kristina – Marina mi je rekla. Znaš, vodila si joj razvod.

Eva – Aha, da?

Kristina – Ma da! Bila je udata za zubara. Velika ordinacija na Dedinju. Navodno njegove pacijentkinje na onoj zubarskoj stolici nisu otvarale usta samo da im popravi zube... Uglavnom, kaže da si ga na razvodu ostavila bez gaća.

Eva – Ne treba preterivati... To baš i nije posao advokatice, znaš. Razvod je pre svega neuspeh zajedničkog životnog projekta. Mi smo tu prvenstveno da razdvajanje učinimo što manje bolnim...

Kristina – Nemoj biti tako skromna. Znam da si ubica. A Petra, upozoravam te, hoću da oderem do kože.

Milan se vraća, s keceljom umrljanom krvlju.

Milan – Ćao.

Kristina – Mislila sam da pišeš svoju novu uspešnicu...

Milan – Usput sam malo kuvao...

Kristina – Vidi ti njega...

Milan – Znaš, pisanje ima mnogo zajedničkog s kuvanjem... Trebaju ti dobri sastojci. Dobar recept. Malo soli. Malo papra. A onda samo pustiš da se krčka...

Kristina – Dobro... Nisam znala da si još i vrhunski kuvar... A šta ti je specijalitet?

Milan – Pašteta od divlje svinje.

Eva – Njegov slavni tajni recept. Kad to radi, niko ne sme u kuhinju...

Milan – A ti, kako si?

Eva – Petar nas je ostavio... Hoću da kažem, Kristina... Kristina je odlučila da ostavi Petra...

Milan – Ne?

Kristina – Upravo sam saznala da me taj gad vara. Jesi li ti nešto znao?

Milan – Ja? Ma kakvi! Zašto bih ja išta znao?

Kristina – Znam ja mušku solidarnost. Kad prijatelju treba da obezbediš alibi. Ili čak slobodna soba...

Milan – Kunem ti se da si na krivom tragu, Kristina... Pa prijatelji smo. Kako možeš pomisliti da bih...

Kristina – Izvini, poneli su me živci... Počinjem da lupetam.

Eva – Ostaćeš ovde malo, dok se ne smiriš. Onda ćeš otići kući, odspavati i sutra ćemo ponovo razgovarati. Hladne glave. Može?

Kristina – Kući? Rekla sam ti, nema šanse! Zapravo, kad ste već oboje ovde, htela sam vas zamoliti za uslugu...

Milan – Da...?

Kristina – Bi li vam smetalo da noćas prespavam kod vas?

Eva – Pa, ovaj...

Kristina – Sutra ću već pronaći neko rešenje... Ili ću otići majci. Ali večeras... *(Počne da jeca.)* Treba da budem s nekim... A vi ste mi jedini prijatelji...

Eva joj priđe da je uteši.

Eva – Naravno, ostani...

Kristina – Znala sam da mogu računati na vas... Ne mogu sad odmah da razgovaram o tome sa majkom. Ona je mrzila Petra. Uvek mi je govorila da je ženskaroš. Nažalost, bila je u pravu. Ali trenutno stvarno nemam snage da slušam njena moralizovanja. A s vama...

Eva – Naravno, tu smo. Je li tako, Milane?

Kristina – Pravi ste prijatelji. To mi mnogo znači...

Kristina se baci Evi u zagrljaj.

Eva – Ne brini, sve će se nekako srediti... Nadam se...

Milan – Ostaviću vas dve, idem da završim paštetu...

Eva ga užasnuto pogleda dok odlazi.

Kristina – Kad bih ga sad imala pred sobom, ne znam za šta bih bila sposobna, kunem ti se... I ja bih tog praseta najradije samlela za paštetu.

Eva – Hajde, nemoj tako...

Kristina *(brišući suze)* – Stvarno mi je žao što te uvlačim u sve ovo.

Eva – Je li ti malo bolje?

Kristina – Malo... Ali sad bih ipak nešto popila...

Eva – Ovaj... dobro... Šta želiš?

Kristina – Čašu vode iz slavine, sasvim dovoljno. Ne moraš da ustaješ, otići ću sama u kuhinju.

Eva – Ne!

Kristina *(iznenađeno)* – Aha, da, istina... Pašteta od divlje svinje.

Eva – Treba ti nešto jače, veruj mi.

Kristina – Ne znam baš...

Eva – Pridružiću ti se. I meni treba nešto da me podigne.

Kristina – Stvarno?

Eva iz kredenca izvadi bocu i dve čaše pa ih napuni. Podigne čašu za zdravicu.

Eva – Hajde, nećemo se dati, zar ne? *(Glas joj zadrhti.)* Izvući ćemo se iz ovoga...

Eva brizne u plač, pa joj ovog puta Kristina priđe da je uteši.

Kristina – Zнала sam da si mi prijateljica, ali iskreno, nisam mislila da će te ovo toliko pogoditi...

Eva se pribere.

Eva – Hajde, nazdravimo. Petra to neće vratiti, ali nama će pomoći da se malo opustimo.

Popije čašu naiskap. Kristina učini isto.

Kristina – Uf... Ovo bi mrtvaca diglo na noge...

Eva – Kad bi barem...

Kristina – Šta je to?

Eva – Rakija od krompira.

Kristina – Aha, da, oseti se baš... zapravo nema neki ukus, zar ne?

Eva – Ne.

Kristina – Ali zato fino pročisti disajne puteve...

Eva – Da...

Tišina.

Kristina – Kako sam mogla biti tako glupa...?

Eva – Molim?

Kristina – S Petrom! Ništa nisam primetila...

Eva – Možda će se ipak vratiti... Ovo je samo noćna mora, videćeš, svi ćemo se probuditi.

Kristina – Nažalost, ne verujem... Malo pre pitala si me znam li ko je ona...

Eva – Ko?

Kristina – Ona s kojom me Petar vara!

Eva – I?

Kristina – Da je barem samo jedna...

Eva – Kako to misliš?

Kristina – Sasvim slučajno, pošto sam provalila lozinku na njegovom navodno poslovnom računaru, otkrila sam da Petar ima profil na sajtu za upoznavanje...

Eva – Na sajtu za...?

Kristina – Bezobaveza.rs... Ne vara me sa jednom ženom, Eva. Vara me sa stotinama!

Eva – Ne?

Kristina – Kažem ti, pravi je seksualni manijak. Stare, mlade, debele, mršave, plavuše, brinete... Uopšte nije izbirljiv. Skače na sve što se kreće.

Eva – Stvarno...?

Kristina – Tek ga sad otkrivam, veruj mi... A da vidiš njihove četove...

Eva – I još im šalje fotografije...?

Kristina – Ne, mislila sam na razgovore. Četove na tom sajtu.

Eva – Dobro. Valjda ipak postoje neke granice.

Kristina – Da, samo što Petar te granice pomera prilično daleko, mogu ti reći...

Eva – Baš toliko?

Kristina – Da pročitaš te razgovore, ne bi verovala... Kažem ti, kao da otkrivam potpuno drugog čoveka. Jer sa mnom je, znaš, sve prilično rutinski...

Eva – Da, i kod mene... Mislim, kod Milana i mene.

Kristina – Pazi se. Misliš da ih poznaješ, a onda jednoga dana...

Začuje se zvuk električnog noža, makaza za živu ogradu ili motorne testere...

Eva – Valjda orezuje živu ogradu...

Kristina – Dok radi paštetu od divlje svinje?

Buka postane još jača.

Eva – Možda bi ipak trebalo da vidim šta radi... Hoćeš da se smestiš u gostinskoj sobi?

Kristina – Može. Ne brini, znam put... I još jednom hvala na svemu.

Kristina izađe. Milan se vraća.

Milan – Gde je otišla?

Eva – Zadavila sam je i zasad je stavila u kadu. Kad već krenemo, najbolje je da uklonimo sve nezgodne svedoke.

Milan – Nisi valjda?

Eva – Naravno da nisam! A ti? Možeš li mi objasniti šta se događa? Kakva je to buka?

Milan – Nisam ga mogao ostaviti nasred kuhinje.

Eva – I?

Milan – Stavio sam ga u zamrzivač. Dok ne odlučimo šta ćemo s telom.

Eva – A u međuvremenu si orezivao živu ogradu? U kuhinji?

Milan – Ne, nego... nije stao unutra u jednom komadu...

Eva – Bože moj... Ovo nije moguće... Kako smo uopšte došli dovde, Milane? Odmah zovem policiju.

Izvadi mobilni telefon.

Milan – Hoćeš me poslati u zatvor?

Eva – Tamo kriminalci završavaju, zar ne?

Milan – Ponavljam ti, bila je to nesreća.

Eva zastane i predomisli se.

Eva – Jesi li barem siguran da je mrtav?

Milan – Misliš, jesam li siguran da je stvarno bio mrtav pre nego što sam ga makazama za živu ogradu rasekao na tri dela? Sad mislim da tu više nema sumnje...

Eva – Nikad nisam mislila da ću tako nešto čuti iz usta čoveka za kojeg sam se udala.

Milan – Znaš kako ide... U dobru i u zlu... Trebalo je ranije da misliš na to.

Eva – Pre čega?

Milan – Pre nego što si me prevarila sa Petrom, recimo...

Eva – Poludeo si, Milane. Treba ti pomoć. Sam kažeš da je bilo nehotično ubistvo. Pozvaćemo se na privremenu neubrojivost.

Eva bira broj.

Milan – Nemoj to da uradiš...

Eva – To je jedino rešenje, veruj mi.

Milan – Smatraće te saučesnicom.

Eva – Zašto, pobogu?

Milan – Njegova žena je ovde. Nisi joj ništa rekla.

Eva – Ali zašto bih ti ja pomagala u tome?

Milan – Zato što je varao i tebe! Htela si da mu se osvetiš.

Eva – Kako to misliš, varao mene?

Milan – Čuo sam vas malo pre. Ja znam za njegov profil na tom sajtu za upoznavanje...

Eva – Znači, ti si znao?

Milan – Znaš kakvi su muškarci kad je reč o seksu, vole da se hvale... Ponekad se pitaš ne varaju li žene samo zato da bi posle mogli pred prijateljima da se hvale svojim lovačkim trofejima. Taj njihov lovački instinkt...

Eva – I nisi mi ništa rekao?

Milan – Čemu bi ti koristilo da znaš? Samo bi te doveo u neprijatnu situaciju prema Kristini...

Eva – Shvatam. Zapravo si me štitio. U svakom slučaju, ja nisam imala nikakav razlog da ubijem Petra.

Milan – Misliš...?

Eva – Zašto bih to učinila?

Milan – Iz ljubomore. Kao i Kristina...

Eva – Ti si lud...

Milan – Mislila si da si jedina. Nisi mogla da podneseš da saznaš kako si samo jedna od njegovih brojnih avantura. A kad sam ti rekao da želim da ga ubijem, pomogla si mi. Da mu se i ti osvetiš.

Eva – Potpuno si lud, Milane!

Milan – Oboje smo ludi. Našla krpa zakrpu. Već vidim novinske naslove: „Pakleni bračni par raskomadao telo najboljeg prijatelja i čuvao ga u zamrzivaču u kuhinji, a zatim mirno večerao s udovicom u susednoj sobi...”

Eva – Ti bi policiji ispričao takvu priču! Samo da mene povučeš sa sobom u propast. To je monstruozno!

Milan – Ali ne bih ja to ispričao! Tako će sudija zaključiti. Čak i ako budem tvrdio da sam jedini krivac, biće uveren da pokušavam da te zaštitim.

Eva deluje poljuljano.

Eva – Misliš?

Milan – U svakom slučaju, to će biti kraj tvoje advokatske karijere. Ko bi poverio razvod ženi koja svoje ljubavnike reže makazama za živu ogradu?

Eva – Nažalost, imaš pravo...

Milan – I možeš li zamisliti da sudiji objašnjavaš kako si me prevarila sasvim slučajno?

Eva – Ali upravo je tako bilo, kunem ti se!

Milan – Nehotična preljuba? Hajde, ispričaj mi, da vidim hoćeš li uspeti barem mene da uveriš...

Eva – Bilo je to onog vikenda kad si otišao u Novi Sad na premijeru Mikrotalasne. Ja sam morala u Niš zbog suđenja koje je na kraju odloženo.

Milan – Reci radije da nisi htela da gledaš taj potop...

Eva – U svakom slučaju, nijedno od nas nije trebalo da bude kod kuće. Trebalo je da kuća bude prazna.

Milan – Petar me zamolio da mu ostavim ključeve kako bi se našao sa jednom od svojih ljubavnica. Znači, to si bila ti?

Eva – Ma ni slučajno! Vratila sam se iznenada usred noći. Nisam znala da si mu pozajmio kuću... i naš bračni krevet da u njemu spava sa jednom od svojih ljubavnica!

Milan – To je jedini bračni krevet u kući... I šta onda?

Eva – Kad sam došla, odmah sam legla.

Milan – Pored Petra...

Eva – Videla sam da neko leži u krevetu, ali mislila sam da si ti! Pomislila sam da si se ipak odlučio da se vratiš iste noći, odmah posle premijere. Kako sam znala da će biti fujasko, nije me iznenadilo...

Milan – Hvala...

Eva – Nisam htela da pravim buku da te ne probudim.

Milan – Ali tvoj se partner ipak probudio.

Eva – Ona Petrova fufa valjda je otišla usred noći. A njemu se, očigledno, još jednom prohtelo.

Milan – Znači bila si zamena. Ušla si u igru na poluvremenu...

Eva – Mora da me zamenio za nju. Tek sam sledećeg jutra shvatila da ti nisi bio u krevetu. Iako mi je nešto ipak bilo malo čudno.

Milan – Zašto? Bilo je bolje nego inače?

Eva – Nisam to rekla... Recimo samo da nije bilo isto... A nisam razumela ni zašto toliko insistiraš da me zoveš Aleksandra69.

Milan – Baš se potrudio, je li?

Eva – Recimo da... više nisam bila navikla na toliku... maštovitost.

Milan – I još me zezaš...

Kristina se vraća.

Kristina – Izvini... Možeš li mi pozajmiti četkicu za zube? Istrčala sam iz kuće kao luda. Nisam ništa planirala...

Milan – Samo noćas pazi da opet ne pogrešiš krevet... Nikad ne znaš...

Kristina – Ovaj... da...

Milan – Ostaviću vas dve... Sigurno imate mnogo toga da ispričate jedna drugoj... Razmeniti iskustva...

Izađe.

Kristina – Šta je time hteo da kaže?

Eva – Ne znam... Zapravo, znam...

Kristina – Šta?

Eva – Optužuje me da sam ga prevarila.

Kristina – I... jesi li ili nisi?

Eva – Bila je to preljuba... nehotična.

Kristina – Nehotična preljuba...? Šališ se?

Eva – Ne.

Kristina – Aha...

Eva – Jednog dana vratila sam se kući. U mom krevetu bio je muškarac. Tek sledećeg jutra shvatila sam da to nije moj muž...

Kristina – Zezaš me?

Eva – Ni najmanje.

Kristina – Kome misliš da prodaš tu priču, Eva? Valjda ne mužu...

Eva – Imaš pravo... Zvuči potpuno neverovatno.

Kristina – Šteta, zapravo. Zamisli: užitak bez griže savesti.

Eva – I bez kazne...

Kristina – I je li barem vredelo?

Eva – Pa, moram da priznam da... jeste. Stvarno je vredelo.

Kristina – Ako nekoga prevariš a da to ni ne znaš, to zapravo i nije prevara, zar ne...? *(Obe prasnu u nervozan smeh.)* Da... Ali kad bi se Petar usudio meni ispričati ovako glupu priču, značilo bi da me stvarno smatra idiotkinjom...

Eva – Naravno, ali... ne misliš li da u vezi čovek ponekad mora da zna i da oprostiti?

Kristina – Oprostiti? Kunem ti se da bih ga mogla ubiti.

Eva – To je samo način govora, nadam se.

Kristina – Zar ti nikad nisi pomislila da nekoga ubiješ?

Eva – Pa...

Kristina – Da te Milan prevari, recimo, bi li ga mogla ubiti?

Eva – Zašto? Imaš li neke posebne informacije o tome?

Kristina – Ne, ne, nimalo...

Eva – A ti? Ti nikad nisi prevarila Petra?

Kristina – Nisam... Mislim... Zavisi šta smatraš prevarom.

Eva – Aha?

Kristina – Mislim, tehnički gledano...

Eva – Shvatam... Računa li se pušenje kao prevara? Takve stvari...

Milan se vraća.

Milan – Dobro... Možemo sve staviti na sto.

Eva – Sve? Odlučio si sve da priznaš?

Milan – Mislio sam na večeru...

Kristina – Aha, da... Pašteta od divlje svinje...

Eva – Idem malo da se osvežim...

Eva izade. Neprijatna tišina.

Kristina – Nisi joj rekao?

Milan – Šta?

Kristina – Za ono naše malo poskliznuće prošle godine za Novu godinu.

Milan – Naravno da nisam! Zašto?

Kristina – Ne znam... Čudno se ponaša...

Milan – Nije zbog toga, veruj mi.

Kristina – Pitam samo zato što nikad više nismo razgovarali o tome... Bila sam malo pijana. I ti isto... Ali ništa nije značilo, slažemo se? Bila je to samo... mala nezgoda.

Milan – O, ne... Nećeš valjda sad i ti početi s tim nesrećama...

Kristina – Izvini što sam to opet spomenula. Nije trebalo...

Milan – Već sam zaboravio...

Eva se vraća, pomalo uznemirena.

Eva – Hoćemo li onda pojesti tog vepra?

Začuje se zvono na vratima.

Milan – Ko bi sad mogao biti...?

Eva – Policija?

Kristina, zaintrigirana njihovim čudnim ponašanjem, zabrinuto ih pogleda.

Milan – Idem ja... Ako se ne vratim za pet minuta, obavesti moju advokaticu...

Eva Kristini uputi umirujući, znalački pogled.

Eva – To je samo naša mala igra.

Kristina – Dobro...

Eva – Voliš divlju svinju?

Kristina – Da, valjda...

Milan se vrati s paketom.

Milan – Bila je dostava sušija.

Eva – Aha, da, potpuno sam zaboravila.

Kristina – Vi ste još i suši naručili?

Neprijatna pauza.

Mrak.

Drugi čin

Kristina – Čestitam na pašeti, Milane. Bila je stvarno odlična.

Milan – Hvala... Izvini zbog one sačme na kojoj si skoro slomila zub. Koliko god paziš, uvek ostane koja kuglica.

Kristina – Nije lako ukloniti baš sve tragove zločina, je li? Nisam ni znala da si lovac...

Eva – Zanimljivo, ni ja...

Milan – Danas baš nije nešto čime se čovek voli hvaliti.

Kristina – Znači ti si stvarno ubio tu jadnu divlju svinju?

Milan – Ma znaš, tek sam počeo... Nisam baš neki maher.

Kristina – Da, mogu potvrditi...

Milan – Mislio sam u lovu... Nisam baš neki strelac.

Kristina – Dobro, vepar je ipak prilično velika meta. Ne moraš baš biti vrhunski strelac, zar ne?

Milan – Zapravo, bila je to više... nesreća.

Kristina – Nesreća? Gle čuda...

Milan – Vraćao sam se praznih ruku iz lova... Baš sa Petrom. I na povratku nam je taj vepar izleteo ravno pred auto.

Kristina – Možda je bio depresivan. Odlučio je da okonča svoj svinjski život...

Milan – Moguće...

Kristina – Pa dobro... Moram priznati da ti ne nedostaje svežeg vazduha...

Milan – Molim?

Kristina – Mislim, mnogo se baviš aktivnostima na otvorenom... Lov, golf...

Eva – Igraš i golf?

Milan – Da, opet sam malo počeo...

Kristina – A igraš li stvarno golf sa Petrom ili mu je to samo alibi za njegove avanture s ljubavnicama?

Milan – Ne, ne, stvarno igramo, kunem ti se. Petar baš voli da igra... Mislim... jako dobro igra.

Kristina – Da... Koliko znam, ima jedan odličan teren s osamnaest rupa u okolini Beograda... Mislim da tamo ima i hotel.

Eva – Zvuči baš primamljivo... Moraćeš jednom i mene da povedeš, Milane. I ja bih rado probala golf.

Kristina – U svakom slučaju, daćeš mi recept za onu paštetu od divlje svinje. A ne, da, izvini... I to je tajna...

Neprijatna tišina.

Eva – Još malo salate?

Kristina – Hvala, stvarno... Ne mogu više ništa da progutam...

Milan – Ako hoćeš da legneš i odmoriš se, slobodno.

Kristina – Posle svega što mi se dogodilo, ne znam hoću li odmah moći da zaspim... Ali dobro je znati da u ovakvim trenucima možeš da računaš na prijatelje.

Eva – Ovde si kao kod kuće, Kristina...

Milan – Malo deserta?

Eva – Imamo sladolede na štapiću u zamrzivaču...

Kristina – Hvala, ne treba... Ako mogu, samo ću oprati ruke...

Ustane.

Milan – Bolje u kupatilu. Kuhinja je malo u neredu...

Kristina izađe. Milan uzme još paštete.

Eva – Vidim da sve to prilično dobro podnosiš... Appetit ti sigurno nije stradao...

Milan – Bi li išta pomoglo kad bih se izgladnjivao?

Eva – Šta ti je uopšte palo na pamet da joj kažeš da si lovac?

Milan – Ne znam... Izletelo mi je... Morao sam nešto smisliti da joj ne padne na pamet da gura nos u kuhinju.

Eva – A ta pašteta? Šta je to zapravo? Ili je bolje da ne pitam...

Milan – Ne, ne... To je istina... Stvarno je pašteta od divlje svinje...

Eva – Moraćemo da razgovaramo i o golfu, jer mi taj golf nije baš sasvim jasan...

Milan – Nemam šta da krijem...

Eva – Osim leša... Pitaću te poslednji put: ovo nije šala? Jer ako jeste, stvarno je morbidna. Podsećam te da je udovica u susednoj sobi...

Milan – Ako želiš, zaviri u zamrzivač. Ali upozoravam te, prizor nije lep.

Eva – Ne želim ništa da vidim. I neću ništa da znam.

Milan – Teško ćeš moći da tvrdiš da nisi znala... Ne govorimo o smrznutim bebama skrivenim između dva paketa mlevenog mesa. Govorimo o čoveku visokom metar devedeset pet, podeljenom u tri komada od po šezdeset pet centimetara...

Eva – Ti si čudovište... Znaš li kakva je kazna za skrivanje leša? Hoćeš da najbolje godine života provedem u zatvoru?

Milan – U istom smo sasu, Eva. Moraš da mi pomogneš!

Kristina se vraća.

Kristina – Nazvaću ga.

Eva – Nisam sigurna da je to dobra ideja.

Kristina – Mora valjda da sazna da ga ostavljam!

Eva – Ne želiš još malo da razmisliš?

Kristina – Sve sam već dobro razmislila, veruj mi. Nikad mu neću oprostiti to što mi je uradio.

Milan – Ali razgovor s njim možda može sačekati do sutra, zar ne?

Kristina – Ako večeras ne dođem kući, pitaće se gde sam. Nazvaće policiju.

Eva – Aha, u tom slučaju... možda je bolje da mu kažeš.

Milan – U stanju u kojem je, sumnjam da bi zvao policiju, ali dobro...

Kristina – U stanju u kojem je?

Milan – Hoću da kažem... možda već sluti da se nešto događa i sigurno mu zbog svega nije prijatno.

Eva – Ne bi li ipak bilo najjednostavnije da odeš kući? Sutra je novi dan...

Kristina – Nema šanse da još jednu noć provedem pod istim krovom s tim gadom.

Eva – Misliš da si u stanju da razgovaraš s njim?

Kristina – Bez brige, neću sad s njim da raspravljam o prodaji kuće i tome ko će dobiti psa. Reći ću mu da se javi mojoj advokatici. To jest tebi.

Milan – Znači ti ćeš voditi razvod?

Eva – Ne znam... Da... Kristina me zamolila...

Milan – Dobro... Ako baš želiš sad da ga pozoveš... hoćeš da te ostavimo samu?

Eva – Ako želiš mir, možeš otići u...

Milan – Samo ne u kuhinju.

Kristina – Ne smetate mi, naprotiv.

Bira broj. Iz susedne prostorije začuje se zvonjava.

Kristina – Čudno, kao da zvoní ovde pored nas...

Milan – Verovatno je moj.

Kristina – Pa nećeš se javiti?

Milan – Hoću, hoću... Idem...

Izađe, dok ga Eva zaintrigirano gleda.

Kristina – Zvoni, ali niko se ne javlja...

Eva – Da... To me ne čudi.

Kristina – Zašto to kažeš?

Eva – Ako je video tvoj broj i zna zašto ga zoveš... možda se ne želi javiti.

Kristina – Petar...? Sve znam. Kako misliš, šta sve? Da, naravno, sad se još pravi nevinašce. Da, tvoj golf s osamnaest rupa, baš taj. Kako se ono zoveš na bezobaveza.rs? Aha, Petar327. Očigledno na tom sajtu već ima dosta kretena tvoje vrste koji su takođe imali tu genijalnu ideju za korisničko ime. Gade jedan! I to je sve što imaš da kažeš? Jadniče. Gotovo je, Petar327. Sledeći put kad budeš imao nešto da mi kažeš, obrati se mojoj advokatici. Odlično je poznaješ: Eva. Da, Eva! Milanova žena, žena tvog najboljeg prijatelja. Ostao si bez teksta, je l' da? Laku noć, kretenu! (*Spremi mobilni telefon.*) Baš mi je trebalo da izbacim sve to iz sebe...

Eva je zapanjena.

Eva – Ko je to bio?

Kristina – Kako ko? On. Ko bi drugi bio?

Eva – Petar? I šta je rekao?

Kristina – Ne baš mnogo. Šta bi i rekao? Ali imao je neki čudan glas. Mislim da ću uzeti aspirin, počinje me boleti glava... Mogu li da popijem malo vode u kupatilu?

Eva – Naravno.

Kristina – Gad...

Kristina izađe. Milan se vraća.

Milan – Jesi dobro? Šta se dogodilo?

Eva – Baš si me lepo napravio budalom!

Milan – Šta?

Eva – Kristina je upravo razgovarala sa Petrom telefonom.

Milan – To sam bio ja.

Eva – Molim?

Milan – Petrov mobilni telefon! Bio mu je u džepu, pa je, naravno, ostao kod mene... Ja sam se javio da ne pobudim sumnju.

Eva – Stvarno? Zato je rekla da mu glas zvuči čudno.

Milan – Napravio sam kao na televiziji. Govorio sam kroz maramicu.

Eva – Ti si stvarno bolestan...

Milan – Ovako imamo alibi. Nisam ga mogao ubiti ovde pre sat vremena ako je ona malopre razgovarala s njim.

Eva – Osim ako policiji ne padne na pamet da locira poziv. Pa otkriju da je došao iz naše kuhinje.

Milan – Misliš da bi baš išli tako daleko?

Eva – Govorimo ipak o ubistvu.

Tišina. Milan se pravi da će zaplakati.

Milan – Kad bi znala koliko mi je žao... Kad bih se barem mogao vratiti sat vremena unazad... Nažalost, ne mogu...

Eva – Jesi li ga stvarno ubio zato što mu se nije svidela tvoja drama?

Pauza.

Milan – Ne... Ne samo zbog toga...

Eva – Zašto onda?

Pauza.

Milan – Priznao mi je da je spavao s tobom.

Eva – Dobro... A zašto mi to nisi odmah rekao?

Milan – Hteo sam da vidim hoćeš li mi sama priznati...

Eva – Znači ni ti mu nisi poverovao kad ti je rekao da je sve bio samo nesporazum.

Milan – Petar meni nije rekao da je za njega to bio nesporazum. Upravo je u tome problem...

Eva – Gad... Ubiću ga!

Milan – Već sam to obavio... Samo te molim da mi pomogneš da se rešim tela. Ako me voliš... Voliš me?

Eva – Naravno da te volim. Kako uopšte možeš sumnjati?

Milan – Verujem ti.

Eva – A ti meni? Veruješ li mi kad kažem da sam s njim spavala zabunom?

Milan – Trudim se... Priznaj da nije lako...

Eva – Šta bih mogla da uradim da ti dokažem koliko te volim...

Milan – Već si uradila mnogo. Ali imaš pravo, nemam šanse da se izvučem. I ne želim da te povučem sa sobom u zatvor kao saučesnicu. Nazvaću policiju.

Eva – Ne, čekaj!

Milan – Šta?

Eva – Ne želim da godinama budeš u zatvoru.

Milan – Pa šta ćemo onda?

Eva – Pomoći ću ti da se rešiš Petrova tela...

Milan – A kako ćemo to izvesti?

Eva – Veruj mi, kao advokatici mnogi su mi klijenti poverili svoje male tajne. Naučila sam nekoliko prilično jednostavnih načina da telo čoveka visokog gotovo dva metra provučesh kroz odvod kade, posle jedne dobre noći u kupki od kaustične sode.

Milan – Dobro...

Eva – Ali najpre ćemo morati da se rešimo nje.

Milan – Da se rešimo nje?

Eva – Mislim, da je sklonimo da nam više ne smeta!

Milan – Već si me prepala...

Kristina se vraća.

Kristina – Kakve ste to face složili? Je li neki problem?

Eva – Ne, ne, sve je u redu.

Kristina – Pokušala sam malo da legnem, ali ne mogu da zaspim.

Milan – Šta kažeš da popijemo nešto pa se malo opustimo?

Kristina – Ne znam, s obzirom na tablete koje sam uzela... Nije dobro mešati, zar ne?

Eva – Ma hajde, jedna mala rakijica posle jela nikome nije naudila.

Kristina – Istina, ta divlja svinja mi je malo teško pala na želudac... Fino je, ali... dosta teško, zar ne?

Eva natoči tri čaše i krišom ubaci tabletu u jednu od njih.

Milan – Aha, opet si izvadila ono sredstvo za čišćenje...

Kristina – Rakiju od krompira...

Eva – Specijalitet iz Gornjeg Donjeg.

Kristina – Gornjeg Donjeg?

Milan – Eva tamo ima strica. Sveštenik je. Noću to peče u ilegalnom kazanu u kripti svoje crkve.

Kristina je mislima drugde i sluša ih tek napola.

Kristina – Ne znam gde je uopšte primao sve te ljubavnice.

Milan – Hotela ima svuda.

Kristina – Bio je takva škrtica da sumnjam. Zapravo, uverena sam da se na taj sajt prijavio samo zato da ne mora da plaća prostitutke. Jer veruj mi, po fotografijama njegovih osvajanja, nije baš bio izbirljiv...

Eva – Hvala...

Kristina je zbunjeno pogleda.

Milan – Zašto o njemu govoriš u prošlom vremenu?

Kristina – Molim?

Eva – Rekla si: bio je takva škrtica.

Kristina – Zato što je za mene mrtav.

Eva – Hajde, nemoj tako...

Kristina – Ili mu je neki prijatelj pozajmljivao stan... U takvim su situacijama muškarci, nažalost, vrlo solidarni. Ne mislim na tebe, Milane, naravno...

Milan joj dolije još jednu čašu.

Milan – Hajde, samo se mučiš... Radije popij još malo.

Kristina – Ne znam šta mi je... Malo pre nisam mogla da sklopim oči, a sad me odjednom potpuno savladava san... Mislim da ću ipak da legnem...

Sruši se na pod.

Milan – Tablete su joj ipak proradile...

Eva – Pre će biti tablete za spavanje koje sam joj ubacila u čašu.

Milan – Nisi valjda to uradila?

Eva – Sad imamo mira da se rešimo tela.

Milan – Njeno?

Eva – Petrovo! Pomozi mi, stavićemo je u gostinsku sobu. Probudiće se sutra ujutru i zvanično će biti udovica.

Milan – Usput smo joj uštedeli i sve komplikacije oko razvoda.

Eva – Zapravo joj činimo uslugu.

Odvuku je za noge iza scene i odmah se vrate.

Milan – A šta ćemo sa Petrom?

Eva – Sa sodom bi to moglo malo da potraje.

Milan – Pogotovo ako Kristina sutra ujutru poželi da se okupa...

Eva – Imaš pravo...

Milan – Spakovaćemo Petra u tri kese za smeće. Pa ćemo ga odvesti malo u šumu...

Eva – Ili u zooološki vrt. Videla sam to u jednom filmu... Baciš ga u nastambu lavova i gotovo, nema traga.

Milan – Možeš li da zamisliš da sa tri kese za smeće prođemo kontrolu na ulazu u Beogradski zooološki vrt?

Eva – Mogli bismo noću da preskočimo ogradu?

Milan – Košutnjak će biti sasvim dobar. Imam lopatu u baštenskoj kućici.

Eva – A za... Petra, želiš da ti pomognem?

Milan – Najgore sam već uradio, dovršiću sam. Stvarno je previše prljavo...

Eva – Kako hoćeš...

Milan izade.

Eva – Nadam se da ne radim neku strašnu glupost, ali... Sad je kasno za povratak. Hajde, još jednu za put...

Naspe sebi još jednu čašu i popije je naiskap. Zazvoni joj mobilni telefon.

Eva – Halo... (*Zabezeknuta.*) Petar? Ako je ovo šala, stvarno je odvratna. Milane, jesi li ti? Izvini, Petre, stvarno si ti? Ne, ne, nisam iznenađena, nego... Dobro, jesam, malo... Aha, zaboravio si mobilni telefon ovde. Da, ispričao mi je za vaš... razgovor... Ali zašto si mu to uopšte rekao? Dobro, sad je gotovo... Jednom je ionako moralo izaći na videlo... U redu, reći ću mu... Da. Hvala što si nazvao. Usput, jesi li razgovarao sa Kristinom? Da, mislim da nešto sluti. Može se i tako reći... Dobro, čao, Petre... (*Prekine vezu.*) Gad jedan, kako me nasamario...

Milan se vrati s kesama za smeće.

Eva (*kao da se ništa nije dogodilo*) – I, gotovo?

Milan – Da. Potrajalo je malo. Od hladnoće su se komadi počeli lepiti za dno zamrzivača... Morao sam da ih odvajam šilom za led...

Eva – Jadni Petar... Čudan je osećaj gledati ga ovako, spremnog za veliko recikliranje...

Milan – U svakom slučaju, ne znam kako da ti zahvalim. Ovo je neverovatan dokaz ljubavi.

Eva – Znači opraštaš mi onu nehotičnu preljubu?

Milan – Naravno... Pokazala si mi koliko me voliš.

Eva – A ja tebi opraštam što si mi bez mog znanja smestio najboljeg prijatelja u krevet, može?

Milan – Moram još da donesem dve kese.

Eva – Pomoći ću ti...

Milan – Sigurna si?

Eva – Kao što si rekao malo pre... U dobru i u zlu...

Izađu. Kristina se pojavi, još uvek omamljena.

Kristina – Jeste li tu? Gde sam, kvragu, ostavila mobilni telefon?

Radoznalo pogleda kese za smeće. Dok traži mobilni telefon, ispod jastuka na kauču pronađe krvavu košulju s dugmadima za manžetne... Zaintrigirana, polako se razbistri. Otvori jednu kesu i istog je trenutka užasnuto zatvori... Milan i Eva vraćaju se s još dve kese.

Milan – Kristina, šta ti radiš ovde?

Eva – Ne spavaš?

Kristina – Ne... Mislim, da... Samo sam zaboravila mobilni telefon...

Milan – Upravo smo hteli da iznesemo smeće...

Kristina – Idem nazad da legnem. Ne obazirite se na mene...

Izađe, vidljivo prestrašena.

Milan – Misliš da nešto sumnja?

Eva – Možda bi trebalo da sredimo i nju, šta kažeš?

Milan – Znači bila bi spremna da ubiješ zbog mene? To me već pomalo plaši...

Eva (*ushćeno*) – Znaš onu Piafinu pesmu, Himna ljubavi? (*Peva.*) Odrekla bih se domovine i prijatelja kad bi me ti to tražio.

Milan (*zabrinuto*) – Slušaj, moram ti nešto priznati...

Eva – Nemoj mi reći da si ubio još nekoga!

Milan – Ne, upravo suprotno... Mislim, da, ali...

Eva – Jadni Petar... Ipak nam je bio prijatelj. Volela bih da mu kažem poslednje zbogom. U koju si kesu stavio glavu?

Milan – Na tvom mestu ne bih to radio...

Eva – Mislim da nas dvoje moramo malo da razgovaramo, zar ne...?

Milan – Dobro, nije Petar u tim kesama.

Eva – Kako nije Petar? Ubio si nekoga drugog?

Milan – Ne, hoću da kažem da nisam ubio nikoga... Kako si uopšte mogla da poveruješ u to?

Eva – Iskreno, više nisam sigurna ni u šta... (*Otvori jednu kesu i osmeh joj se zaledi.*) Ne... Kakav užas... Znači ipak si nekoga ubio?

Milan – Ma nisam! Mislim, jesam, ali...

Eva – Šta je ovo?

Milan – Vepar...

Eva – Vepar? Ali, Milane, ti nisi lovac... ili je i to još nešto što si mi prećutao?

Milan – Ne lovim, bez brige. Ali priča s veprom bila je istinita.

Eva – Ma nemoj... Baš me zanima...

Milan – Bio sam sa Petrom. Igrali smo golf.

Eva – Sad još i golf... Nemoj mi reći da si tokom partije, između sedamnaeste i osamnaeste rupe, ubio vepa lopticom za golf?

Milan – Vraćali smo se autom s golfa. Usred šume udarili smo vepa. I sami smo zamalo poginuli. Jer vepar od dvesta kila pri devedeset na sat napravi gadnu štetu, čak i kad voziš veliki terenac.

Eva – Znači razbio si nam i auto...?

Milan – To valjda nije najgore, zar ne? Uglavnom, sleteli smo s puta... Petar je bio malo ošamućen.

Eva – I onda?

Milan – Kako je još bio živ, odlučio sam da ga odvezem da mu pomognu.

Eva – Petra?

Milan – Vepa! Stavili smo ga u prtljažnik. Samo što je, kad smo stigli do veterinara, već podlegao povredama.

Eva – Ko?

Milan – Vepar!

Eva – Dobro...

Milan – Kad je već bio u prtljažniku... nismo znali šta s njim. Petar je predložio da od njega napravimo paštetu...

Eva – Aha, to je... Zapravo, dobra ideja... Ali zašto si onda izmislio celu onu priču?

Milan – Dok smo komadali životinju... Petar mi je priznao da je spavao s tobom.

Eva – Raskomadavanje lešine vepa očigledno ga je nadahnulo... I šta ti je rekao? Jer Petar je, za razliku od mene, znao da leži u krevetu svog prijatelja.

Milan – Da, zato ga je grizla savest. Hteo je da sebi olakša dušu.

Eva – Savest? Petar?

Milan – Imaš pravo. Mislim da je zapravo hteo da me ponizi... A skrivao se iza toga da je reč o nehotičnoj preljubi... kako ti kažeš.

Eva – I onda?

Milan – Na kraju je priznao da je vrlo dobro znao šta radi... a verovatno i ti...

Eva – Gad... Kunem ti se da ja...

Milan – Verujem ti. Samo je hteo da me povredi. Rekao sam ti, uvek je bio ljubomoran na mene. Zapravo me oduvek mrzio. Uglavnom, potukli smo se i...

Eva – Zato je krv na košulji...

Milan – Ne, to je krv vepra, kad smo ga stavljali u prtljažnik...

Eva – Shvatam...

Milan – Posle smo se pomirili. Pozajmio sam mu drugu košulju i otišao je.

Eva – I onda?

Milan – Kad si ti došla, bio sam besan na tebe. Zato što mi nisi rekla da si spavala s njim. Osećao sam se izdanim. Prevarenim.

Eva – Izvini. Ali kunem ti se da ja nisam znala...

Milan – Tad mi je pala na pamet ona ideja. Došlo mi je samo od sebe. Komadanje te jadne životinje dovelo me u neko čudno stanje. Recept sam pronašao u magazinu Blic Žena...

Eva – U magazinu Blic Žena?

Milan – Hteo sam da te kaznim. Rekao sam ti da sam ga ubio, samo da vidim kako ćeš reagovati. A onda se sve zakotrljalo...

Začuje se policijska sirena. Eva ugleda košulju koja viri iz jedne kese.

Eva – To je sigurno Kristina... Videla je kese i košulju... Mora da je pozvala policiju...

Neko snažno lupa na vrata. Kristina ulazi sa velikim nožem u ruci.

Kristina – Ne prilazite mi, luđaci jedni...

Eva – Smiri se, sve ćemo ti objasniti. Bila je to samo glupa šala...

Milan – Nije Petar u tim kesama za smeće, kunem ti se.

Kristina – Ni makac, ili pucam!

Milan – To je nož...

Eva – Evo, otvoriću jednu pa sama pogledaj.

Pokaže joj sadržaj jedne kese.

Kristina – Ali šta je ovo, kakav užas?

Milan – Vepar! Pogledaj! Sav je dlakav.

Kristina – I Petar je bio sav dlakav!

Eva – Ne baš toliko...

Kristina – A otkud ti znaš?

Glas iza scene – Policija!

Milan – Ti si ih zvala. Najbolje da im ti i objasniš.

Eva – Neće biti lako...

Kristina – Dobro...

Kristina izade.

Milan – Izvini. Bilo je glupo od mene. Ali osećao sam se izdanim...

Eva – Ja sam kriva... Trebalo je odmah sve da ti kažem. Samo... bojala sam se da mi nećeš verovati...

Milan – Oboje smo bili idioti.

Eva – Eto vidiš da nikad nije dobro gurati stvari pod tepih... Pre ili posle vrate ti se ravno u lice...

Milan – Da. Zato bi i ti trebalo da joj kažeš.

Eva – Šta?

Milan – Kristini! Za Petra.

Eva – Ionako je vara sa svime što se kreće.

Milan – Da, ali ti si joj najbolja prijateljica...

Kristina se vrati.

Kristina – Sve je sređeno, otišli su. Izvinite, ne znam šta me spopalo.

Eva – Svi smo večeras malo van sebe... Mora da je pun mesec...

Kristina – Nisam znala da je pun mesec.

Eva – Ako i nije, izgleda kao da jeste.

Milan – Ostaviću vas. Mislim da vas dve imate o čemu da razgovarate...

Milan izade.

Kristina – Šta je time hteo da kaže?

Pauza.

Eva – I ja sam spavala sa Petrom.

Kristina – Šta?

Eva – Kunem ti se, bilo je... potpuno nehотиčno.

Kristina – Znači ona priča koju si mi pre ispričala... bila si ti i Petar?

Eva – Već dugo ti to hoću da kažem, ali nisam znala kako.

Kristina – Ali kako je to uopšte moguće?

Eva – Onaj kreten Milan pozajmljivao mu je naš bračni krevet za njegove ljubavne sastanke...

Kristina – Dobro, verujem ti... I neću da znam ništa više... Ti si moja najbolja prijateljica, zar ne?

Eva – Hvala, Kristina.

Kristina – Svima nam se dogodi da pogrešimo kad malo previše popijemo.

Eva – Ja sam bila potpuno trezna.

Kristina – Dobro, nije važno. Pravi krivac za sve ovo je Petar. Bolje da ga sad ne vidim, jer bih ga mogla ubiti!

Eva – Ne ubiješ tek tako nekoga, bez brige... Ali ako ti zatreba advokatica, tu sam... Za razvod, mislim...

Kristina – Hvala... Dobro, mislim da je najbolje da vas ostavim. I vi sigurno imate o čemu da razgovarate... Prespavaću kod mame. Reći ću joj da sam zaboravila ključeve.

Eva – Dobro... Sutra će ti sve biti jasnije... Svima će nam biti jasnije...

Kristina ode. Milan se vrati. Sednu na kauč i neko vreme ćute.

Milan – Stvarno je bilo nehotično?

Eva – Recimo da je bilo... nesvesno.

Milan – Dobro, praviću se da ti verujem.

Zagrlje se.

Eva – Ali istina je da mi je od tada proradio libido...

Milan – Da, primetio sam. Pitao sam se šta se dogodilo.

Eva – Trebalo bi da to češće radimo.

Milan – Misliš... sastanke naslepo u našem bračnom krevetu...?

Eva – Imaš još prijatelja kojima pozajmljuješ našu kuću da se ševe sa svojim ljubavnicama?

Milan – Zapravo sam mislio na uzajamnost. Sigurno i ti imaš prijateljice koje varaju muževe i traže mesto za svoje zabranjene ljubavi... Podsećam te da ti vodiš jedan prema nula... Sad je moj red.

Eva – Žao mi je, imam samo verne prijateljice...

Milan – Teško mi je u to poverovati... Još ćemo razgovarati o tome... Ali moram da priznam da i mene ta ideja uzbuđuje...

Muzika. Poljube se.

Mrak.

Epilog

Tri kofera stoje u uglu dnevne sobe. Milan ulazi spolja i skida mantil.

Milan – Dušo! Jesi li tu?

Eva ulazi.

Eva – I, kako je prošlo?

Milan – Oduševljeni su komadom. Odlučili su da ga postave na jesen.

Eva – Ma nemoj! Pa to je fantastično!

Milan – I naslov im je genijalan.

Eva – Malo ubistvo bez posledica... Ipak zvuči bolje od Mikrotalasne...

Milan – Mora se priznati da je inspirisano stvarnim događajima...

Eva – Ili gotovo stvarnim...

Poljube se.

Milan – Znači, na kraju je sve dobro što se dobro svrši.

Eva – Uvek sam verovala u tebe... Čak i kad si mi pričao najneverovatnije priče.

Milan – Na kraju nas je cela ova kušnja još više zbližila. Obećavam da ti više nikad neću lagati.

Eva – A ja tebi da ti više ništa neću skrivati.

Milan ugleda koferu.

Milan (*zabrinuto*) – Kakvi su ovo koferi? Već me ostavljaš? Posle svega što si mi upravo rekla...

Eva – To je Kristinina prtljaga. Pitala me može li prespavati ovde. Čini se da sa Petrom nije baš najbolje prošlo... Nema gde da ode.

Milan – Koja napast... Nikad je se nećemo rešiti...

Eva – Dužni smo joj barem to...

Milan – Dobro... Ali samo jednu noć.

Neko pozvoni.

Eva – To mora da bude ona...

Milan – Dobro, idem po šampanjac.

Eva – Da proslavimo Kristinin razvod?

Milan – Da proslavimo što će mi postaviti komad! Nema veze, popićemo ga s njom.

Milan izade. Eva ode da otvori i vrati se sa Kristinom.

Eva – Ne izgledaš dobro. Posvađali ste se, je li?

Kristina – Slušaj, Eva... Mislim da sam napravila glupost...

Eva – Plašiš me, Kristina... Kakvu glupost?

Kristina – Mislim da sam ubila Petra.

Eva – O, ne. Tu sam priču već čula. Neće proći dvaput!

Kristina – Imali smo mali razgovor. Brzo se zahuktalo. Rekla sam mu da smesta napusti kuću.

Eva – I onda?

Kristina – Pa... Otišao je po kofere. A onda je sve malo izmaklo kontroli.

Eva – Malo?

Kristina – Sekla sam pile... U ruci sam imala električni nož i... malo sam izgubila živce.

Eva – Ali gde je on? U bolnici?

Kristina – Nažalost, bilo je prekasno za hitnu. Samo sam htela da ga uplašim. Prišao mi je da mi pokaže da ga nije strah. Refleksno sam zamahnula i... prerezala mu karotidu.

Eva – O, Bože... Noćna mora se nastavlja. Ali gde je sad?

Kristina pogledom pokaže kofere.

Kristina – Pa... U koferima...

Eva – Ne...

Kristina – Trebaće mi tvoj savet, Eva.

Eva – Moj advokatski savet? Nemoj se previše zanositi, Kristina. Možda imam reputaciju ubice... ali ovo nećemo moći prikazati kao kućnu nezgodu...

Kristina – Ja sam više mislila da ga provučem kroz odvod kade posle kratkog kupanja u sodi...

Eva – Moraću o tome da razgovaram sa Milanom...

Milan se vrati sav ozaren, mašući bocom šampanjca.

Milan – Šampanjac!

Njih dve ga zabezeknuto pogledaju.

Mrak.

Kraj

O autoru

Jean-Pierre Martinez rođen je 1955. godine u Auvers-sur-Oiseu (*Francuska*). Karijeru je započeo kao bubnjar u nekoliko rok grupa, a zatim je radio kao semiolog u oblasti oglašavanja. Nakon toga počeo je da piše scenarije za televiziju, pre nego što se posvetio pozorištu i pisanju drama. Napisao je gotovo stotinu televizijskih scenarija i isto toliko pozorišnih dela, od kojih su neka već postala klasici (*Petak 13.*, *Strip Poker*). Jedan je od najizvođenijih savremenih dramskih pisaca u Francuskoj i drugim frankofonim zemljama. Njegove drame prevedene su na brojne jezike i izvode se na pozornicama širom sveta.

Amaterske i profesionalne pozorišne grupe koje traže dramske tekstove za izvođenje mogu besplatno preuzeti dela Jean-Pierrea Martineza sa njegovih internet stranica:

<https://jeanpierremartinez.net>

Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravičnu naknadu za autorov rad, zakonska su obaveza. Bez obzira na to da li ste amater ili profesionalac, morate zatražiti odobrenje za izvođenje dela i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju.

Jean-Pierrea Martinezu zastupa Francusko društvo autora (*SACD*).

Za kontakt sa Jean-Pierreom Martinezom i podnošenje zahteva za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih dela, molimo vas da koristite kontakt obrazac na njegovim internet stranicama:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Ovaj tekst je zaštićen autorskim pravom. Svako neovlašćeno reprodukovanje, prilagođavanje ili korišćenje dela podleže važećim propisima o autorskom pravu.

Avinjon – septembar 2026.

ISBN 978-2-38602-498-6

<https://jeanpierremartinez.net>

Drama dostupna za besplatno preuzimanje